

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobce: **V. CH., nar.**, státní příslušník Ukrajiny, t.č. umístěn v B., proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Příbram, Žežická 498, 261 23 Příbram V, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 06. 2013, čj. KRPS-125838-34/ČJ-2013-010024,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou prostřednictvím Policie ČR domáhá zrušení rozhodnutí žalované 11. 06. 2013, čj. KRPS-125838-34/ČJ-2013-010024, (dále jen „napadené rozhodnutí“) kterým bylo rozhodnuto, že podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) se prodlužuje doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 16. 04. 2013, čj. KRPS-125838-3/ČJ-2013-010024 (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), o 60 dnů.

Žalobce uvedl, že žalovaná napadeným rozhodnutím porušila § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupovala v souladu se zákonem, dopustila se zneužití své pravomoci a vydané rozhodnutí se tím dostalo do rozporu s veřejným zájmem, dále porušila § 124 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a

Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), a to ve spojení s porušením § 68 odst. 3 správního řádu a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva“), neboť své závěry dostatečně neodůvodnila. Porušení citovaných předpisů spatřuje žalobce za prvé ve skutečnosti, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění, což je záležitost, v níž správní orgány dlouhodobě nerespektují ustálenou judikaturu správních soudů. Správní orgán je povinen před vydáním rozhodnutí předběžně posoudit možné překážky bránící ve výkonu správního vyhoštění cizince a učinit si úsudek o tom, zda taková překážka nemá dopad na zákonný účel omezení osobní svobody cizince. Žalovaná sice zmínila, že překážkou realizace vyhoštění je dosud pokračující řízení ve věci mezinárodní ochrany, nijak ovšem neposoudila, zda v nově stanovené lhůtě zajištění bude možné správní vyhoštění realizovat. V odůvodnění navíc nelogicky zaměňuje lhůtu prodloužení zajištění žalobce s maximální zákonnou lhůtou pro trvání zajištění cizince. Řízení o mezinárodní ochraně je objektivní překážkou v důsledku níž je žalobce nevyhostitelný. Žalovaná se nezamýšlela nad tím, jak dlouho může řízení ve věci mezinárodní ochrany s přihlédnutím ke všem dostupným opravným prostředkům trvat a zda je jeho ukončení ve lhůtě prodloužení zajištění (nikoliv v zákonné maximální lhůtě 180 dnů) možné. Je přitom třeba zohlednit čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, podle nějž lze cizince zbavit svobody pouze za účelem správního vyhoštění. Jestliže je takový účel nerealizovatelný, je další trvání zajištění nezákonné.

Za druhé je podle žalobce nezákonný a nepřezkoumatelný závěr o prodloužení délky zajištění právě o dobu 60 dnů. Odůvodnění délky zajištění předpokládanou složitostí přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění je jen obecnou zákonnou citací. Zcela chybí jednak individuální zdůvodnění na základě konkrétní situace žalobce, především ale úvahy, jak je podle názoru žalovaného možné vyhoštění provést a tedy jak dosáhnout účelu zajištění právě v rámci stanovené doby. Žalovaný měl odůvodnit, proč se domnívá, že právě 60 dnů bude pro realizaci správního vyhoštění dostatečných a především, jaké kroky bude činit. Odkázal v tomto smyslu na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79, podle nějž musí být předpokládána složitost přípravy výkonu správního vyhoštění v odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince vysvětlena výčtem předpokládaných úkonů a odhadem jejich časové náročnosti. Pokud závěr správního orgánu postrádá řádné odůvodnění, nelze ani přezkoumat, zda nedošlo k překročení mezí správního uvážení. Odůvodnění vedlejšího rozhodnutí, které stanoví délku zajištění, však napadené rozhodnutí zcela postrádá.

Za třetí žalobce opět uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť jeho odůvodnění v podstatě sestává pouze z rekapitulace původního rozhodnutí o zajištění a z citace zákonných ustanovení. Do ústavně chráněného práva na osobní svobodu je tak zasahováno rozhodnutím nerespektujícím základní zásady činnosti správních orgánů, a to navíc v situaci, kdy již správní orgán není v časové tísní jako v případě rozhodování o zajištění cizince. Žalobce trvá na tom, že napadené rozhodnutí závažným způsobem poškozuje jeho práva, neboť v jeho důsledku je nucen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Navrhl proto, aby napadené rozhodnutí žalované bylo pro nepřezkoumatelnost a nezákonnost zrušeno a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení, přičemž uvedl, že souhlasí, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že v době zajištění žalobce neměla nejmenší pochybnosti o tom, že vyhoštění bude realizováno, neboť v uvedenou dobu neexistoval žádný důvod bránící vyhoštění. Navíc i nadále existuje reálný předpoklad realizace vyhoštění žalobce, neboť totožnost žalobce je známa a byla potvrzena i

Zastupitelským úřadem Ukrajiny, který žalobci vydal dne 27. 05. 2013 náhradní cestovní doklad. Žalobci bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění a byl též odsouzen trestním příkazem. Stanovená doba prodloužení zajištění o 60 dnů se žalované jeví jako přiměřená a dostačující k tomu, aby k vyhoštění došlo ještě v době zajištění. Ve vztahu k tvrzené nepřezkoumatelnosti žalovaná má za to, že jasně konstatovala, co ji vedlo k zajištění žalobce, přičemž namítaná vada by stejně neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná také podrobně rekapitulovala dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu.

Uvedla, že žalobce byl v minulosti dne 12. 03. 1998 kontrolován příslušníky Policie České republiky, oddělení cizinecké policie Písek, a za neoprávněný pobyt mu byl tehdy rozhodnutím čj. PJC-196/CPPI-98 udělen zákaz pobytu podle § 14 odst. 1 písm. f) tehdejšího zákona č. 123/1992 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, na jméno I. N., nar. , státní příslušnost Ukrajina. Žalobce tedy v minulosti vědomě uváděl jinou identitu. Žalobce však ve stanovené lhůtě nevycestoval a dále pobýval na území bez víza a od 16. 05. 2001 též bez platného dokladu. Dne 24. 01. 2013 byl žalobce kontrolován příslušníky Městské policie Příbram, jimž nepředložil doklad totožnosti, a proto byl předán žalované, která v řízení zjistila, že žalobce na území České republiky naposledy přicestoval z Ukrajiny dne 25. 05. 1996 s cestovním pasem s platností do 15. 05. 2001. Žalovaná dne 25. 01. 2013 zahájila řízení a rozhodnutím z téhož dne, čj. KRPS-26739-23/ČJ-2013-010024, žalobci uložila podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 roků. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 01. 2013. Rozhodnutím ze dne 25. 01. 2013 bylo současně žalobci podle § 123b odst. 2 zákona o pobytu cizinců uloženo zvláštní opatření zdržovat se na jím udané adrese a pravidelně se každou středu v 09:00 hodin hlásit na adrese žalované až do doby platnosti výjezdního příkazu, tj. do 01. 04. 2013. Žalobce služebnu navštívil pouze ve dnech 30. 01. 2013 a 06. 02. 2013 a v dalších dnech se již nedostavoval. Opět nevycestoval a nadále pobýval na území České republiky v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění. Následně byl dne 14. 04. 2013 kontrolován hlídkou žalované v Příbrami, již předložil propadlý cestovní pas a propadlý výjezdní příkaz. Dne 15. 04. 2013 byl žalobce na podkladě podaného návrhu na potrestání odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Příbrami, čj. 3 T 59/2013-43, podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku k trestu vyhoštění z území České republiky po dobu 5 let. Po zhodnocení popsaného skutkového stavu dospěla žalovaná k závěru o dostatečné odůvodněnosti závěru pro vydání rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, neboť v návaznosti na prokázané jednání žalobce by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by bylo nedostačující. Žalovaná shledala důvodnou obavu, že žalobce bude nadále pokračovat v nelegálním pobytu, svým jednáním bude ztěžovat a opakovaně mařit výkon rozhodnutí o udělení zákazu pobytu a správního vyhoštění. Dne 16. 04. 2013 bylo proto vydáno rozhodnutí o zajištění, v němž byla stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů a téhož dne byl žalobce umístěn do Z.. Dne 18. 04. 2013 byla odeslána žádost o ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu ve spolupráci se Zastupitelským úřadem Ukrajiny. Dne 19. 04. 2013 učinil žalobce žádost o mezinárodní ochranu, která byla dne 06. 06. 2013 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí bylo žalobci předáno dne 13. 06. 2013. Dne 11. 06. 2013 byla žalované doručena informace o vydání náhradního cestovního dokladu Zastupitelským úřadem Ukrajiny s platností do 27. 12. 2013. Dne 11. 06. 2013 bylo pak vydáno napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění o 60 dnů s tím, že žalobce může být kdykoliv propuštěn v souladu s platnými právními předpisy. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti případu tak, aby bylo vyhoštění

uskutečnitelné v době zajištění. Žalovaná opět shledala s ohledem na předcházející jednání žalobce, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by neplnilo svůj účel.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovanou v rámci rekapitulace shora uváděné skutečnosti mají podklad ve spisovém materiálu. Ze správního spisu dále plyne, že žalobce se vzdal proti trestnímu příkazu práva odporu, a to i za osoby blízké, takže trestní příkaz nabyl ihned právní moci. Správní spis však neobsahuje žádné doklady o tom, zda trestní soud činí další kroky vedoucí k realizaci trestu vyhoštění podle § 350b trestního řádu, popř. zda je navrhováno vzetí do vyhošťovací vazby podle § 350c trestního řádu v návaznosti na zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako žádosti zjevně nedůvodné.

Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 06. 2013 a opakovaně dne 14. 06. 2013. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že doba 60 dnů stanovená předchozím rozhodnutím o zajištění byla stanovena s ohledem na potřebu ověřit totožnost žalobce a zajistit mu náhradní cestovní doklad. Uvedla, že se zabývala možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, nicméně vzhledem k řadě okolností zahrnujících i předchozí nerespektování rozhodnutí o vyhoštění a trestní odsouzení žalobce z tohoto důvodu by bylo jejich uložení neúčelné a nedostačující. Žalovaná dále zmínila informaci o vydání náhradního cestovního dokladu ze dne 11. 06. 2013 a skutečnost, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, jež byla zamítnuta, avšak toto rozhodnutí ještě nenabyl právní moci. Do doby právní moci přitom nelze správní vyhoštění realizovat. Proto žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění o 60 dnů, přičemž tuto lhůtu odůvodnila obvyklou délkou řízení ve věcech žádostí o mezinárodní ochranu. Při vydání tohoto rozhodnutí přitom zohlednila, že výkon rozhodnutí je i přes podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany potenciálně možný v maximální lhůtě pro trvání zajištění (180 dnů). Rozhodnutí o prodloužení zajištění žalovaná považovala za zcela přiměřené důvodům zajištění.

Z úřední činnosti je soudu známo, že žalobce podal proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobu, jež Krajskému soudu došla dne 27. 06. 2013 a byla zapsána pod sp. zn. 49 Az 42/2013. V žalobě je bez jakékoliv skutkové argumentace namítáno porušení § 3 správního řádu a § 14a a § 12 zákona o azylu s tím, že žalobce žádá o ustanovení právního zástupce. Podle přiloženého správního rozhodnutí se žalobce obává, že bude ve vlasti kontaktován zločineckou skupinou, pro niž údajně na počátku 90. let pracoval, ale s níž pak již nechtěl mít nic společného. Uvedl však, že s orgány veřejné moci na Ukrajině neměl žádné problémy. Správní orgán tak uzavřel, že žalobci nic nebrání se eventuálně obrátit na ukrajinské orgány, aby mu poskytl ochranu.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Žaloba je včasná a nebyly shledány ani jiné důvody pro odmítnutí podané žaloby. Soud rozhodl, aniž by ve věci nařizoval ústní jednání, neboť oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. s takovým postupem soudu souhlasili.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví policie v rozhodnutí o zajištění dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle § 125 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Policie je oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 i nad tuto dobu za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění, nebo uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu. Doba trvání zajištění však nesmí překročit v souhrnu 545 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle čl. 15 odst. 4 návratové směrnice, ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky zajištění (nebezpečí skrývání, maření výkonu vyhoštění cizincem), ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna.

Podle čl. 15 odst. 6 písm. a) návratové směrnice členské státy nesmějí prodloužit dobu uvedenou v odstavci 5 (tj. maximální šestiměsíční dobu zajištění), s výjimkou prodloužení o omezenou dobu nepřesahující dalších dvanáct měsíců v souladu s vnitrostátním právem v případech, kdy je pravděpodobné, že doba potřebná pro úkony směřující k vyhoštění budou přes jejich řádné úsilí delší z důvodu nedostatečné spolupráce dotčeného státního příslušníka třetí země.

Při rozhodování o zajištění cizince žalovaná vychází ze skutkového stavu, který byl zjištěn ke dni jejího rozhodování. Z logiky věci proto plyne, že soud nemůže správnímu orgánu vyčítat, že nevycházel z okolností, jež v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění ještě nenastaly. Žalovaná vycházela z okolností jí známých v den vydání rozhodnutí. V uvedený den jí bylo známo, že žalobci byl vydán náhradní cestovní doklad a že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, avšak rozhodnutí nebylo ještě žalobci doručeno. Za daných okolností zde tedy existoval předpoklad, že k realizaci vyhoštění žalobce bude moci dojít v krátké lhůtě, tj. po doručení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Lhůta dalších 60 dnů se tak jeví jako poněkud nadsazená, avšak nikoliv ještě nepřiměřená. Žalovaná v napadeném rozhodnutí přitom důvod pro stanovení lhůty (potřebu doručit zmíněné rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci) zmínila. Její rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné.

Pokud ovšem žalobce ve své žalobě brojí proti tomu, že žalovaná nezohlednila při vydání napadeného rozhodnutí možnou délku navazujících řízení o žalobě a příp. i kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany a pokud v této souvislosti žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentovala maximální možnou délkou zajištění, soud se domnívá, že obě strany zde vyšly z nesprávného právního posouzení věci, jež však rozhodně nemělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Naopak i nesprávný důvod (úvahy o hypotetickém navazujícím řízení ve věci mezinárodní ochrany před soudem, jež může pochopitelně realizaci správního vyhoštění bránit) dále posiluje závěr o tom, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Nesprávné právní posouzení je zde dáno tím, že podle přesvědčení Krajského soudu v Praze nelze automaticky vycházet z toho, že každý účastník správního řízení bude podávat správní žalobu a následně kasační stížnost. Rozhodnutí žalobce podat žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně žalobu, popř. kasační stížnost, jsou rozhodnutím žalobce samotného. Správní orgán takový postup nemůže bez dalšího předjímat, a to mj. i s ohledem na obecnou právní zásadu, podle níž pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci je třeba považovat za zákonná a správná (srov. např. § 73 odst. 2 správního řádu, § 52 odst. 2 část druhé věty za středníkem s. ř. s., aj.), dokud nedojde k jejich zrušení (popř. nejsou-li dotčeny odkladným účinkem v důsledku rozhodnutí orgánu veřejné moci či ze zákona). V této věci sice vydané rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti žádosti o mezinárodní

ochranu ještě v právní moci nebylo, ovšem od právní moci jej dělilo pouze doručení žalobci a stěžít tak lze najít důvod, proč s ním nakládat jinak.

Navíc nelze pominout skutečnost, že přístup žalobce vykazuje zjevné znaky zneužití práva, neboť žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany byla podána až po téměř 17 letech od vstupu a následného dle všeho v podstatě nepřetržitého pobytu na území České republiky, a to až po jeho zajištění. To vše za situace, kdy jeho dosavadní postup v minulosti směřoval vždy k tomu, aby na území České republiky setrval za každou cenu (změna identity, plané sliby o tom, že sám chce vycestovat na Ukrajinu, že peníze na vycestování si již nyní obstaral a že bude dodržovat povinnost se jednou týdně hlásit na služebně cizinecké policie, jež následně porušil) bez ohledu na právní předpisy a závazná rozhodnutí správních orgánů. Byť takové podezření žalobce nezbavuje práva domáhat se soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, bylo by obecně, a za skutkových okolností případu žalobce obzvláště, nepřijatelné presumovat automatické podávání opravných prostředků za každou cenu, byť jde v případě tzv. azylové agendy o obvyklý jev. Takový výklad zákona o pobytu cizinců totiž napomáhá zneužívání, resp. nadužívání práva s celospolečenskými důsledky (zahltění soudů a plýtvání veřejnými prostředky na, bohužel, v podstatné části samoučelnou agendu, jejichž důsledkem je prodloužování doby, v níž se lze domoci spravedlnosti v případech, které mají reálný základ a zásah soudu skutečně vyžadují). Pravděpodobným cílem postupu žalobce je propuštění na svobodu a opětovné, již třetí, vyhnutí se nucenému opuštění území České republiky.

Krajský soud v Praze zde zdůrazňuje, že nijak neusiluje o popření základního lidského práva žalobce na osobní svobodu garantovaného mj. i čl. 5 Úmluvy či ustanovení čl. 15 odst. 4 návratové směrnice ve spojení s úpravou obsaženou v zákoně o pobytu cizinců a v zákoně o azylu. V situaci, kdy se správní orgán dozví, že zajištěný cizinec podal opravný prostředek s odkladným účinkem ve vztahu k realizaci vyhoštění, jehož vyřízení nelze podle zkušeností očekávat před uplynutím maximální přípustné doby zajištění cizince, je samozřejmě namístě, aby toto zjištění promítl do rozhodnutí o propuštění cizince ze zajištění, neboť nepochybně nelze omezovat jeho osobní svobodu tam, kde je již zjevné, že takové omezení nebude z časových důvodů schopné splnit účel, pro nějž je v právním řádu zakotveno, byť by tím i jinak byl zmařen oprávněný veřejný zájem na vyhoštění cizince. Při vyvažování dotčeného základního lidského práva na osobní svobodu s veřejným zájmem vyjádřeným v čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy je však v mezích příslušné právní úpravy a obecných zásad právních třeba zohledňovat i intenzitu veřejného zájmu, která je v případě cizinců dlouhodobě a opakovaně mařících uložené správní vyhoštění nepochybně intenzivní. V této souvislosti tak nelze opomenout ani fakt, že při stanovení maximální možné doby zajištění cizince lze podle názoru soudu připustit i eventuelní prodloužení zajištění o dalších 365 dnů podle § 125 odst. 2 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a čl. 15 odst. 6 písm. a) návratové směrnice tam, kde správní orgán shledá vážné důvody a přesvědčivě odůvodní závěr, že cizincem iniciované řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je aktem zneužití práva, jehož jediným účelem je dosáhnout propuštění ze zajištění a následně opět mařit realizaci správního vyhoštění. Možnost zneužívajícího charakteru podání žádosti o mezinárodní ochranu připustil i Soudní dvůr Evropské unie v nedávném rozsudku ze dne 30. 05. 2013 ve věci C-534/11 Mehmet Arslan, „*jestliže se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotýčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení.*“ Rozhodnutí o podání zneužívající žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany tak v sobě může implikovat i současné rozhodnutí vyhošťovaného žadatele snášet *in eventum* dlouhodobější omezení osobní svobody po dobu projednání takové účelové žádosti.

Lze tedy shrnout, že byť zajištění žalobce do jeho práva na osobní svobodu nepochybně zasahuje, jde z pohledu soudu o zásah zákonný a ústavně konformní. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak dostatečné, když uvádí důvody, proč bylo nutné zajištění prodloužit, proč nepřicházelo do úvahy uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a naznačilo i okolnosti, z nichž žalovaná vycházela při závěru o přiměřenosti prodloužení o zajištění o dalších 60 dnů. Tvrzené nedostatky odůvodnění nijak nebránily soudu v jeho přezkumné činnosti. Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl, a jelikož soud nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. července 2013

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v.r.
samosoudce

Za správnost:
Lébllová